

107 deat; nec habeat possessionem, sed est penes eum, à quo aufert; sequitur, ut licet habeat animum trans-

108 Ex qua ratione infero, quod cum iudex executor, vel nuntius pro executione sententiae, & executoria-

109 Sed contra hanc responsonem facit, nam factum iudicis dicitur factum partis, si ob causam C. de evict.

110 Secundo responderet, quia factum iudicis dicitur factum partis ritè, & rectè procedente iudice, ut respon-

111 Et sic licet iste tertius tempore executionis non reperiat in actuali, & corporali possessione, sed penes alium sit detentatio, cum tamen sit verus pos-

112 Quemadmodum & è converso verum est, ut ille qui rem deposito, aut condemnato ab ipso condemnato haberet, non potest, ut legitimus contradicior executionem contra dominum condemnatum intentatum, impedire, sed adversus illum tertium, ac si res penes condemnatum esset, executor poterit executoriales exequi, quia nec depositarius, nec commodatarius, seu dominus tantum possidet, gl. celebris in

113 currendo cum detentatore praeferatur, adeo ut iste detentator non sit legitimus contradicior rei missioni, tradunt post Tiraquel. in tract. le mort saist. p. 5. declar.

114 Nunc se successivè offert indaganda quaestio, quae uti mirabilis, practicabilis est, & contingens, sed incognitum jus ejus an possessor rei clausulam constituti legitimus sit contradicior rei per clausulam executionem

sententiae & executorialium expeditarum, contra quem rem aliam corporaliter & actualiter tenet, ad illius restitutionem condemnatus, non citato, nec vocato scilicet, tertio habente dictam possessionem per clausulam constituti. Et facit difficultas, ut negativè respondeamus, quia haec res in potestate ejusdem condemnati reperitur, non in potestate tertii oppositoris, & sic succedit conclusio à nobis suprà posita, ut nec impediatur possessio, traditio cum res reperitur penes condemnatum, nec adhuc sit cautio praestanda, juxta l. is d. quo 1. & 2. ff. de rei vindic. & quae in ejus interpretationem adduximus in dicta r. resol. sursum à n. 67.

Sed contrarium de jure semper verius esse, respondi, nam qui possidet per clausulam constituti, civilem, vel naturalem possessionem habet, quia licet modus transferendi sit fructus à jure inventus & introductus: possessio tamen civilis, & naturalis vera est, tum ex ministerio juris, tum ex animo constitutis se alterius nomine possidere, plures citant Oldradus consil. 278. licet quantum. col. 2. Ripa consil. 173. Galba col. 2. Raph. Fulgos. consil. 191. in casu Jacobi, ad fin. Corneus consil. 151. ex quo ductus, c. 3. l. 1. Soc. consil. 252. causa magnifici, col. gl. 2. Manuerius tit. de possessoris, §. item est differentia. Capola consil. crim. 4. visa querela col. 2. Petrus Ferrariens. in titul. possessionum actoris in verbo. item quod praescriptus col. & in tit. forma libelli in causa 2. vendition. in verb. constituens. Stephan. Bertran. consil. 288. contra donation. n. 2. & consil. 73. viso casu l. 3. Thoma Ferrar. cautela 48 si quis vendit col. 1. ver. secundo vero casu, infinitos congrit Tiraq. in tract. jure constituti n. 2. & 4. ergo verè possessor est civiliter, & naturaliter, debet omnino legitimus contradicior judicari; & licet condemnatus habeat corporalem detentationem rei, nihil obstat ut in casu superiori probavimus à n. 100. segg.

Quod & in tantum verum est, ut hujusmodi possessori, cui legis ministerio aliquo actu ficto possessio civilis, naturalis est translata (etiam absque facto corporeo) competant omnia remedia, & interdictione, quae penes constituentem remanent. Ita eleganter & post Tiraq. & plures alios ab eis citatos, tenent & late prosequuntur Molina de primog. l. 3. cap. 13. prin. & praecipue à n. 4. & etiam cap. 13. per totum, & optime explicat Marc. Anton. Peregr. in tract. de iudic. commiss. art. 47. à n. 23. cum segg. & superius à n. 16. ergo similiter & à fortiori sibi est non citato concedenda suspensio executionis ratione suae verè possessionis, cum hoc dicitur possessionis commodum, quia quoque privandus non est, antequam auditus vincatur, juxta l. officium ff. de rei vindicatione.

Et in terminis nostris hanc sententiam, & opinio- nem tenet doctissimus vir Alvar. Valascus in consil. 55. per totam p. 1. quia quidem ego quondam cuidam peritissimo advoco informaturo super hoc casu pro quadam clientolo suo in ardua lite fatigato succerri, quae per senatores, & ceteros advocatos postmodum exaltata fuit admodum, & exclamata merito. Dixit igitur ille vir, ut petita executione in certis domibus, opposuit sequidem tertius executioni, allegans illius domus sibi factam donationem pro benemeritis cum clausula constituti, & reservatione ususfructus, & consequenter se esse tertium possessionem virtute dictae clausulae, & ita illam executionem non posse fieri, eo prius non audito, eo quod non fuerat citatus, nec auditus in sententia, & iudicio principali, quod latissimè comprobatur; qui quidem licet opponat aliquas objectiones, illae non tendunt adversus hanc doctrinam ab eo tentam, sed tentat ex aliquibus rationibus illum tertium, de quo ibi non habuisse possessionem, scilicet, 119 quia fuit facta illa donatio abenti, qua de causa non operatur

operatur clausula constituti, & quia erat conditionalis, & excedebat quantitatem lege taxatam, quibus casibus constitutum non transferatur possessionem, & sic in illius scripturae specie non impeditur executionem, sed nostram doctrinam, quando adest clausula constituti, quae operatur suos effectus, traditionem, scilicet possessionis, eam sequitur, & omnino amplectitur, & ideo necessariò praec oculis habere debent iudices, & advocati, an clausula constituti tertii oppositoris, ita legitime sit opposita, ut suos effectus civiles operetur, & quando illos non operetur, poterit recurrere ad Tiraquell. in dict. tract. de jure constituto, ubi longa manu prosequitur.

Hanc eandem opinionem in terminis tenet Ill. in l. d. Pio si super rebus, num. 6. ff. de rei jud. & allegans etiam Vallas. dict. consil. 45. eandem tenet Marius Guarba decis. 112. num. 14. f. 500 dicens, quod qui possidet per clausulam constituti est legitimus contradicior ad impediendam rei executionem, idem etiam tenent Vincent. Caroc. in tractat. de except. except. 69. nu. 64. Imò ipse doctus Vallas. in eadem consultatione ad finem, postquam opposuerat difficultates dictas contra dictam clausulam constituti, illius donationis in hac subdit: Ceterum licet haec omnia vera sint, non serviunt ad propositam quaestionem, in qua non agimus de validitate tituli illius tertii, qui vult impedire executionem, sed an sit possessor & non fuerit citatus nec auditus in processu, nec in cum lite pendente translata possessio, ad fraudandam executionem. Quae verba aurea sunt, mirabilia & annotatione dignissima, quasi dicat, ut tituli defectus quaestio in iudicium ple-

narium quo pertinet, reservanda, cum hic in via executionis, ubi in continenti exceptio proponitur, & summariè, intra breve tempus probatur, prout supra diximus à num. 99. & hac 4. part. cap. 7. à num. 50. cum segg. Isthaec nostra doctrina & est fortissima, & indubitabilior reditur, nam tertius possessor per clausulam constituti admittitur procul dubio tanquam legitimus contradicior ad impediendam sententiae late in remedio l. fin. C. de edicto D. Adrian. executionem, & illam omni modo suspendi per hujusmodi possessionis (quae vera est, non ficta, ut diximus) allegationem, & probationem in continenti. Ita eleganter probant Sfortia Osi in consil. 2. lib. 1. num. 3. Burgos Salon de Paz. in consil. 39. num. 8. videndus Borgni Calvaca. dec. 45. in additione 1. part. num. 7. & 9. & decis. 5. n. 29. 4 p. Spino in speculo testam. gl. 34. princ. n. 30. princ. in vers. quo fin. quod etiam optime dominus Joan. del. Castilho quæ. controvers. juris l. 3. c. 24. sub n. 151. ad fin. qui quidem optime circa articulum hunc loquuntur, maxime cum illius l. fin. remedium sit executivum ut per eundem Castillum ibi num. 98. & melius n. 88.

tenent communiter doctores ibi, Simon. de Prat. de inter. ult. volum. lib. 5. interpretatione 2. dubitatione 3. num. 86 fol. 56. Boerius consil. 60. col. 2. Roland. à Valle consil. 78. n. 13. lib. 3. Beccius consil. 3. n. 1. Joan. Franc. de Ponte in consil. 20. n. 51. & 52. Peregr. de fideicommiss. art. 48. Casar. Barz. dec. Bononica. 46. n. 43. & sic sequitur evidenter, ut possessor rei ex clausula constituti virtute eum verè possessor sit dicatur legitimus contradicior executionis executorialium, expeditarum super illa, quam si fecerit insuper executor & non admiserit, excede de persona ad personam, vide quae in terminis supra n. 113. ubi alios plures Doctores citavi.

Quid autem dicendum sit de colono simplicii; aut partiaro rei, ad cuius restitutionem dominus à quo condudere, condemnatus est per executoriales; an isti tales dicantur legitimi oppositores respectu sui juris, talis qualis, saltem ut pro illo anno fructus conductae rei colligant, & percipiant; in quoram cultura expen-

derunt, ita ut obtinens executoriales teneatur stare locationi factae à condemnato pro illo anno ut illos fructus percipiat, iuxta determinationem Bal. in l. emptorem n. 7. ver. sed pone colonus, Cod. locati, ubi ait, quod si emtor non teneatur stare colono, qui nimis colit, tamen si ille fecit impensas, ut quia seminavit, poterit retinere, vel partietur fructus cum tempore, ex quadam incidente societate, & idem dicit de colono partiaro pro eo anno quo laboravit, & fecit sumptus necessarios; hoc idem voluit in successore beneficii Francisc. Marc. dec. 196. in fin. p. 2.) quamvis non fecit mentionem Baldi) & dicit ibi hoc procedere ex quadam aequitate, & Cavalcan. decis. 44. n. 16. & 23. docens, quod talis conductor de aequitate & conscientia debet percipere fructus quos seminavit.

Et in nostris terminis haec dixere Ozalvus in decis. Pedemon. 82. per totam, & pro resolutione ad finem, ubi late disputat nostrum articulum pro utraque parte, plures adducens doctrinas, eruditè etiam Petrus Surd. decis. 40. per totam, apud quos videbis altiùs examinatum; an obtinens rem per sententiam teneatur stare locatione ejus factae per condemnatum, tanquam facta alienatione ex causa necessaria, & praecipue per Surd. ubi acutè distinguit. Hanc eandem nostram resolutionem invenio tenuisse Parlador. lib. 2. verum quot. c. fin. 128 4. p. §. 5. n. 13. per Bal. in l. emptorem C. locati; hanc autem doctrinam non procedere, nec habere locum, quando facta est conductio capro jam iudicio, & lite super illa re, tanquam nulliter facta, optime & ut afolet ipse Petrus Surd. ibidem, cui applicat valida fundamenta.

Quid autem converso sit dicendum, quando scilicet, dominus rei conductae & colonus spoliati fuerit, & dominus executoriales obtinuit pro se, an eo mortuo domino poterit suo jure earum executionem petere colonus, etiam si ipse colonus nominatus fuisset in sententia, non tamen in lite comparuit, nec nominavit procuratorem, nec cum eo facta fuerit acta aliqua, vide, quae post longam disputationem resolvit Rota Rom. in una Auricensi, teste Pateo decis. 12. per totam lib. 1. folio 6.

Sed nunc jam quaeri potest: an dominus directus, si dicatur legitimus contradicior, ita ut possit impedire executionem executorialium expeditarum contra tuum emphyteutam, seu vassallos super emphyteutica, super qua conjunctus est in contradictorio iudicio, vel aliter legitime condemnatus. In quo articulo adeo varii & confusè loquuti fuere Doctores, ut vix quid verum dixerint, colligatur. Ego autem ex mente omnium illud distinctum tenendum deduxi, quod aut emphyteuta condemnatus fuit super jure emphyteutico, vel in aliquo, quod ad illius jus utile, & possessionem tantum pertinet, & tunc sententiae latae adversus illum executionem impedire non poterit dominus directus, quia ejus directo dominio, ejus juri, & possessioni civili nihil efficit, sed ineolumè remanet.

Et in tantum hoc quidem colligo primò ex glossa celebri in l. 2. Cod. ubi in rem actio, verbo quilibet modo, dum dicit, quod ille qui habet jus in re petita, ut feudatarius, emphyteuta, fructuarius, superficiarius, & similes, non possunt conventi, dominum laudare, & nominare in iudicio, nec libera nantur, hoc facientes, sed defendere coguntur respectu juris quod habent. per l. sepe, ff. de rei jud. gl. sequuntur ibi communiter Doctores & clarius hoc dicunt Modernus Paris. in tit. 1. §. 3. n. 17. Alvar. Vaz. de jure emphyteutico, qu. 48. n. 32. ad fin. per. d. glossa affirmat, quod emphyteuta vel vassalli conventi super suo utili dominio tantum non tenentur dominum nominare, quia sunt legitimi contradiciores & defensores, secus si conventantur super dominio directo, dicunt, communiter tenere per Doctores in d. l. 2.

Nam cum hi suo nomine possideant naturaliter, licet

scilicet l. naturaliter in princ. de acquiren. posses. litem contra eos motam accipere tenentur, & tantum possunt nominare dominum, ut eis assistat, nisi forsitan agatur de pertinentibus ad directum dominum, & sic comparent domino directo, in eum transferendum est iudicium, ita ultra citatos resolvit B. in d.l. 2. n. 6. C. ubi in rem actio. & ibi Salicet. num. 5. Paul. n. 2. quos sequitur Rebuff. 3. tom. ad l. Gall. tit. de dilatio. art. 2. gl. 1. num. 10. Vallaf. de iure emphyt. quest. 8. n. 24. a 1. fin. & hanc esse veram resolutionem in hoc tam vario articulo, teneri per Doctores quidquid aliter resolvat Gama decis. 332. affirmat Barbol. in l. venditor 49. n. 129. cum tribus seqq. ff. de iud. juxta quam B. determinationem declarandos esse, ait Cagnol. in d.l. venditor n. 9. & Nata consil. 324. n. 3. lib. 2. & Anton. de Burgol. cap. fin. n. 16. de emptione & venditione, post Panormit. ibi num. 8.

135 Moveor secundò ex Rotæ determinatione in una Placentina bonorum 2. Decemb. anno 1587. ubi dominus directus non impedit executionem iudicii possessionis pendens inter vassallos, ut quia ejus possessioni civili non officit sententia, maxime præstita sibi cautione indemnitate. Ita testatur Seraphin. decis. 804. per tot. ubi sub n. 1. & seqq. dicitur, nec iudicium illud, quomodocumque cadat potest præjudicare juri domini Episcopi, nam si in eo obtinebunt domini venientes, Episcopus habebit id quod prætendit; si verò Malucini obtinerint, non ideo spoliabitur sua possessione civili, quia iudicium illud pendet super naturali, quæ sola est penes dominos venientes, non autem supercivili, & hoc potissimum sine difficultate procedit, data cautione, juxta text. in l. is a quo ff. de rei vind. Et multo magis admittenda est cautio propter quam jus Episcopi conservetur, cum non tractetur de avocanda ab ea possessione, quam prætendit Episcopus. Hæc igitur determinavit Rota ibi.

136 Et clarius hoc redditur, si advertas dictam decisionem, dum mandat, cautionem præstari domino directo, nam tunc cautio præstatur secundum d.l. is a quo, quando condemnatus possessionem habet rei, super qua questio est, tertio comparent pro jure suo, non habente possessionem, quia tunc non impedit executio sententiæ, quia tertii remanet jus illæsum, licet possessio, quam non habet in illum transferatur, juxta ea, quæ latius diximus supra in secunda conclusione, a num. 67. & sic casu dict. decisionis quia sit executio in possessione naturali tantum, quam habet nepes se emphyteuta, vel vassalus, non tamen dominus directus: idè comparens pro suo jure, & civili possessione, de qua non tractatur nec fuit actum, cautio præstari mandat.

137 Quibus rectè convenit quod dicit Afflic. decis. 380. ubi emphyteuta cujusdam monasterii sui condemnatus per executoriales super claudendis & aperendis certis fenestris domus emphyteuticæ, dominus directus qui erat quidem Prior Ecclesiasticus, comparuit, & opponens de suo jure, & interesse, voluit impedire executionem executorialium, & dicitur in dict. decis. sub num. 6. quod si monasterium egisset solum ratione possessionis, & juris ipsius emphyteutæ tunc dominus directus non potuisset impedire executorialium executionem, per id, quod dicunt Doctores in lege sepe ff. de re judicat. & in cap. veniens 2. de re lib. & in lege a D. Pio §. si super rebus, ff. de re judicat. pro quo est text. elegans in lege si finita §. si de vestigialibus, ff. de damno infecto, quo dicitur quod ob contumaciam emphyteutæ secundi decreti virtute, sit missio in possessionem utilis domini dumtaxat, absque præjudicio domini directi: ibi, sed discernendum est, à prætoris, ut eodem jure sit, quo foret is, qui non caverat, post quod decretum vestigiali actione uti poterit, &c. ubi notat B. Imol. & ceteri communitè Doctores,

animadvertendo, quòd emphyteuta, feudatarius, & similes possunt alteri constituere, & promittere servitutem in re emphyteutica respectu sui juris, quòd in eas habent, & utilis domini durantis, ut finita emphyteuti resolvatur servitus juxta l. vestigiali fundo, ff. de pign. ribus, quæ exactissimè adducit Afflic. ibi n. 2. etiam domino directo irrequisito.

Et in terminis hanc nostram doctrinam tenet Barr. 140 in d.l. sepe num. 6. quem ita intelligit, ibi Alex. n. 106. vers. sed Angel. hic, quos sequitur Alvar. Val. de jure emphyt. quest. 38. n. 33. vers. si vero emphyteuti. dicentes, quòd si emphyteuta, vel feudatarius conveniantur super possessorio emphyteutis, & ejus juris respectu lis eis mota sit, sententia lata contra illos respectu suæ possessionis naturalis, non nocet dominis, etiam scientibus, quia domini possident civiliter, at emphyteuta, seu feudatarius naturaliter tantum, l. naturaliter ff. de acquir. poss. & ideo sententia lata contra naturaliter possidentem, non nocet possidenti civiliter, juxta leg. magnam in l. Pomponius §. si is, qui precario ff. de acquir. poss. & verba B. in d.l. sepe, sonant, ut quando agitur contra istos tales possessores, naturaliter videtur actum ratione naturalis possessoris dumtaxat, non verò aliud, quam doctrinam pulchram esse, si est vera, dicit Alvar. ubi proxime sub n. 33. ad medium.

At verò si isti naturaliter possessores conventi sint (super domino puta) emphyteuta, vassalli, superficialarii, & usufructuarii, & in se assumant defensionem, & probationem condemnatur, sententia lata adversus illos, non nocet dominis directis, ignorantibus causam agitari B. in d.l. sepe. ibi quest. 4. n. 6. ff. de re jud. juncto num. 3. quem sequuntur communitè Doctores ibi, secundum Alexand. num. 106. Paul. in dict. lege sepe colum. fin. num. 6. Angel. Raphael. Modern. Paris. lib. 1. §. 31. qui ex num. 34. bene explicat tamen Innocent. in cap. cum super de re jud. Covar. in præst. quest. c. 13. n. 9. Afflic. dec. 345. Alvar. de jur. emphyt. quest. 83. n. 33.

Et quòd domino proprietatis, & civilis possessio- nis ignorantem litem agi, non nocet res judicata, ob- tenta contra usufructuariam, probant Maria Socin. & Joan. de Imol. in lege sepe. Afflic. decis. 496. num. 4. & idem Put. decis. 349. eodem l. 3. per totum, & idem Put. decision. 349. eodem l. 3. ubi quando scientia domini in hoc casu probetur, & in hunc sensum, terminosque admittenda est Rota per Caputaq. decis. 331. part. 1. quia fuit resolutum, sicut posse uti tertium impedire executionem sententiæ lata contra feudatarium super Castro, eò quia habet interesse, & tunc quia tenetur de evictione: ut intelligatur quando fuit actum de dominio, & proprietate cum ipso fundatario ignorante sisco.

Et in hoc casu determinatum fuisse in Senatu Neapolitano, dominum directum, quia non fuit citatus nec vocatus ad litem agitam contra suum emphyteutam super jure & indicio directi domini, quia agebatur de constituenda servitute perpetua in domo emphyteutica, eodem domino ignorante litem agi super illo jure suo esse legitimum oppositorem, & contradictorem executioni executorialium contra suam emphyteutam, & illam omnino suspendere debere, testatur post longam dispositionem Mathæus de Afflic. cum aliis ibid. dec. 380. per tot. quam vide omnino.

Sed an idem sit dicendum, quando actum fuit contra vassallum, emphyteutam, usufructuariam, & similes habentes naturalem possessionem super dominio, & proprietate rei, sciente, & non contradicente domino proprietatis, ut adversus ipsos res judicata lata nocet domino directo; maxima est inter Doctores ipsos controversia, & repugnantia. Et licet Alexand. Angel. Paris. Covar. Alvar. Val. ubi supra magis communem dicant negativam sententiam, scilicet etiam ipsi

ipsis dominis directi domini, & civilis possessionis, scientibus, litem agi, non nocere rem judicatam, tamen vide quos adducit in contrarium Covar. & Puteus in locis proxime citatis, & Afflic. d. dec. 380.

146 Sed illud utilissimum valde, minimè omittendum, an clericus opponens se executioni, virtute sententiæ, & inde executoriarium inter quosdam lata, & expedite, quam contra se possidentem rem, super qua condemnatio facta est, non citatum, nec vocatum, executor laicus vult exequi, possit docto incontinenti & summarè (prout requiritur, & diximus sursum) de sua possessione, declinare jurisdictionem ejusdem iudicis, seu ejus executoris laici, allegando incompetentiam ejus: affirmativè omnino resolvendum est, nam cum ipse Clericus possideat, ab eo debet res peti, l. officium ff. de rei vind. l. 1. & 2. C. ubi in rem actio, text. in l. is qui destinavit, ibi, quia longè commodius est ipsum possidere, quam alio possidente petere, &c. ff. de rei vind. cum vulgari, & supra ad rationem quartæ conclusionis diximus.

147 Etiam si sententia lata sit adversus colonum, seu inquilinum clericum rem ipsam detinentem, cum hoc casu conventus non possideat, sed potius clericus, cujus nomine possidetur, l. quod meo, in princ. de acquir. poss. c. cum venissent, de restit. spoli. cum quo quidem debet lis agitari, & non cum eo qui ejus nomine detinet, ex d. juribus, & ex text. in c. quoniam frequenter §. in aliis, ut litem non contestat. Panorm. in c. fin. 8. de emptione & venditione. Platea in l. 2. colum. 2. Cod. de jure sisci Angel. Aretin. in l. a sententia, num. 10 ff. de appel. Socin. jun. conf. 46. num. 5. lib. 1. Anton. Gama, dec. 332. n. 1. quo casu est remittenda ad Ecclesiasticum, cum clericus revera sit possessor illius, & contra quem directè lis debet moveri. Angel. & Immol. in l. non solum, §. quod vulgo, de usucapionibus. Angel. Aret. in rubr. instit. de exceptio. n. 17. Decius consil. n. 7. & notat Ripa in c. 2. n. 4. de iudicis. Ant. Nat. consil. 24. ad fi. l. 2. Gramma. dec. 21. n. 3. & dec. 61. num. 6. Josephus Ludovic. dec. Luca. 3. 4. ad fi. Barbol. in l. venditor. 49. a n. 126. cum seq. ff. de iudicis: vide etiam in terminis Perrum de Anchar. consil. 394. Auf. in clem. 1. de offic. ord. reg. 2. fallen. 10. Guillel. Benedic. in c. Raymur. verbo & uxorem, F. Jord. & Carolus de Tapia in compil. jur. Reg. Neapol. rubr. 4. in c. regni conventus, verbo conventus sub tit. de alien. jud. fol. 228. lib. 8.

148 Ac propterea sustinet partes rei, & ideo qui ab illo voluerit possessionem avocare, ejus forum sequi debet, quia actor rei forum sequitur, ex juribus vulgaribus: quare constituto de sua possessione summam, locum obrinet declaratoria, juxta terminos decisionis Afflic. 380. num. 7. cum seqq. ubi ad hoc, an clericus tertius comparens coram executoris laico, ad impediendam executionem inter aliquos, ratione sui juris, & possit declinatoriam, & incompetentiam opponere, ac in ea obtinere fuit indagatum, an rei vel actoris vines sustineat super jure, pro quo se opponit executioni. Et in terminis quòd Clericus seu persona Ecclesiastica comparens, & se opponens executioni, quam contra se possidentem, & non citatum, nec vocatum ad causam principalem, vult facere judex secularis, potest declinare forum, allegando incompetentiam, tenuit Purpur. conf. 26. quem in proposito sequuta est Rota Romana in dec. Placentina n. 4. teste Seraphino dec. 804. & remissivè ad Purpur. idem dicit Jacob. Cancr. c. 2. num. 248. & c. 16. num. 83. ubi etiam an hoc casu clericus debeat comparere coram iudice Ecclesiastico, ut inhibeat executori seculari, vide Purpur. & Doctores supra citatos n. 147. Pro quo advertit, quòd in d. decis. Neapol. Mathæi de Afflic. dum lis vertebatur super servitute, responsum fuit, quòd cum in confessoria, & negatoria prior monasterii tertius oppositor, & dominus directus comparuerit, ut actor, & uti actoris Salgado de Protect. Reg.

partes sustinere debeat in iudicio proprietatis & negatoria, juxta text. mirabilem in leg. penult. §. sicut ff. si usufruct. per text. etiam in lege etsi forte §. sciendum, ff. si servitus vindicatur, text. in lege sicuti §. sed si queratur eodem tit. ex quibus & ex lege 1. & 2. ex eodem poteris colligere, qui in actione confessoria, & in actione negatoria partes rei, aut actoris sustineat.

Quòd non potuit propterea declinare forum seculare, cujus principali, & genericæ doctrinæ bene assentit ibi Afflic. prout assentire debet, secundum doctrinam Purpurati & Rotæ Romanæ, & regulas juris notissimas adductas, sed respectu illius casus particularis dissentit, & bene, nam ibi lis illa super servitute veniebat agitata inter duos Ecclesiasticos, siquidem tertius oppositor, licet in confessoria sustineat partes actoris, erat clericus, & alter, qui prætendebat jus servitutis, erat pariter monasterium, unde licet ille tertius oppositor super jure servitutis ordinario agitando partes actoris sustineat (ut dicitur in illa decisione Neapol.) tamen altera pars quæ rei vices occupat, adversus quam lis movenda est, similiter est Ecclesiastica, & sic cum actor ejus forum sequi teneatur, iudicem Ecclesiasticum, qui rei est adire debet, & non secularem, quod non attendere senatores, seu auditores & sic inadvertenter fuerunt sequuti regulam generalem, ut advertit Afflic. ibid. in fin.

In omnibus igitur supra dictis casibus, & in discursu interdum etiam aliquibus annotandis, & si qui sunt alii, in quibus diximus tertium oppositorem executioni executorialium, inter aliquos expeditarum comparentem coram executoris, quia sibi non citato, nec vocato non nocent, suam exceptionem allegans, & de jure suo docens in continenti summarè, esse legitimum oppositorem, & debere impedire, atque suspendere executionem earundem, si executor cum non admiserit, excedere manifestè, & ab hujusmodi non admittitione appellationi interjectæ per eum, non detulerit, vim fieri, & reponendum per supremam tribunalia, fore declarandum prout declaratur quotidie, diximus, & probavimus latè sursum à princ. hujus cap. quæ doctrina in singulis d. casibus legitimi oppositoris repetenda est.

E converso igitur videamus, an ab executor admittente aliquem tertium oppositorem ad impediendam executorialium executionem, qui nullum allegat interese, nec illud probat (prout requiritur in continenti) appellationi per partem interpositæ ab eo, ita admittente tertium, & remittente probationem sui juris procul dubio deferendum esse ut licitè, & legitime & aliter atque vim fieri declarandam, constat, & probat Casar Contar. in repetit. l. unica C. si ad mom. poss. fuer. appell. q. 24. n. 6. vers. sed quid si iudex. Achil. Personal. in tr. de adipsi. poss. sub n. 340. vers. vel & quoque tomo 3. p. 2. fol. 69. Sigilm. Scac. de appell. q. 17. l. 6. membr. 4. n. 107. rationem reddens, quia iste articulus, an tertius habeat interesse, & legitimam causam, ut admittatur, ad impediendam executionem, & præjudicialis, ac ideo prius examinandus ante admissionem, Angel. Aret. in l. a sententia, ff. de appell. sub n. 1. Roland. à Valle conf. 35. videretur sub n. 3. l. 2. & Contard. in l. unie. q. 24. n. 36. C. si de momen. poss. sed à perversione ordinis admittitur appellatio, ubi aliàs prohibita est, ex eodem Contard. Imò excedere tunc executoris dicimus Deo dante infra c. de præpostestatione ord. & c. 13. ergo pariter hic admitti debet.

Pro qua opinione, & resolutione rectè faciunt Doctores, & fundamenta quæ supra c. 7. n. 9. ad princ. adduximus latè, quo verificavimus, ab executoris admittente exceptiones non admittendas pariter appellationi interjectæ deferendum, ut legitime, ac si rejiceret admittendas, quas omnes hic applica, maxime quia legitimus oppositor, & legitima exceptio, idem est, prout ad propositum appellationis ibi consideravimus in principio